

BIS-NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij het Grondwettelijk Hof tegen de Wet van 23 oktober 2022 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en tot omzetting van de Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU (BS 26 oktober 2022)

SAMENVATTING

De Vlaamse Regering beslist om bij het Grondwettelijk Hof tegen de Wet van 23 oktober 2022 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en tot omzetting van de Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU (BS 26 oktober 2022) een beroep tot nietigverklaring in te stellen wegens schending van artikel 6, §1, VII van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen. De voormelde wet betreft immers op meerdere punten de gewestelijke bevoegdheden aangaande de distributie van elektriciteit en aangaande de nieuwe energiebronnen.

1. SITUERING

A. BELEIDSVELD/BELEIDSDOELSTELLING

BELEIDSDOMEIN: Omgeving

BELEIDSVELD: Energie

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Geen

2. INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Het Vlaams Regeerakkoord stelt het volgende inzake bevoegdheidsconflicten (p. 19):

“Binnen het actuele wettelijke en grondwettelijke kader zal de Vlaamse Regering er intussen op toezien dat de bestaande bevoegdheden maximaal ingevuld worden en dat, wanneer overleg niet zou lukken, alle wettelijke instrumenten ingezet worden wanneer andere overheden op onze bevoegdheidsdomeinen ageren of onze belangen in het gedrang brengen.”

Omzendbrief VR 2009/23 stelt aangaande gedingvoering bij het Grondwettelijk Hof dat een beroep tot vernietiging dat van de Vlaamse Regering uitgaat, bij het Grondwettelijk Hof aanhangig wordt gemaakt door middel van een verzoekschrift dat ondertekend wordt door een door de regering geval per geval aan te wijzen Vlaamse minister (artikel 5 van de bijzondere wet). Het instellen van een beroep bij het Grondwettelijk Hof is dus niet gedelegeerd en moet steeds formeel beslist worden door de Vlaamse Regering.

De Vlaamse Regering neemt daarbij een formele beslissing om :

1. een beroep tot nietigverklaring, eventueel een vordering tot schorsing in te stellen, *en*
2. de bevoegde Vlaamse minister te machtigen het verzoekschrift te ondertekenen en het geding te voeren.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep tot vernietiging echter worden ingesteld binnen een termijn van zes maanden na de bekendmaking van de wet, het decreet of de ordonnantie (artikel 3, §1, van de bijzondere wet.

B. DE WET VAN VAN 23 OKTOBER 2022 TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 29 APRIL 1999 BETREFFENDE DE ORGANISATIE VAN DE ELEKTRICITEITSMARKT EN TOT OMZETTING VAN DE RICHTLIJN (EU) 2019/944 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 5 JUNI 2019 BETREFFENDE GEMEENSCHAPPELIJKE REGELS VOOR DE INTERNE MARKT VOOR ELEKTRICITEIT EN TOT WIJZIGING VAN RICHTLIJN 2012/27/EU

De voormelde Wet van van 23 oktober 2022 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en tot omzetting van de Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU (hierna: Wet van 23 oktober 2022) dient tot omzetting van de Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU, de zogenaamde “EMD-richtlijn”. De Wet bevat echter een aantal bepalingen die strijdig zijn met de bevoegdheidsverdeling aangaande energie zoals opgenomen in artikel 6, §1, VII van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Over de omzetting van de EMD-richtlijn werd het Overlegcomité geadieerd, waarbij de drie gewesten aangaande het (voor)ontwerp van wet telkenmale hun bezorgdheid hebben geuit over het feit dat de federale overheid in dat (voor)ontwerp de gewestelijke bevoegdheden niet respecteerde.

Zie de notificatie bij punt 7 van het Overlegcomité van 26 mei 2021:

*Het punt wordt uitgesteld.
Een interfederale interkabinettenwerkgroep wordt georganiseerd met het oog op een bijkomend overlegmoment, waarna het punt geagendeerd kan worden op een Comité, desgevallend onder elektronische vorm.*

Op 7 juli 2021 vond dan een interfederale interkabinettenwerkgroep plaats met betrekking tot deze materie en aangaande de bevoegdheidsproblematiek waterstof. Als vervolgactie werd besloten het dossier terug op het Overlegcomité te brengen.

Zie de notificatie bij punt 9 van het Overlegcomité van 8 september 2021:

*Het Comité heeft vastgesteld dat het overleg heeft plaatsgevonden, in overeenstemming met artikel 6, §3, 3° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.
Er wordt afgesproken dat het advies van de Raad van State zal overgemaakt worden aan een interfederale interkabinettenwerkgroep ter kennisname.*

Het advies nr. 70.296/3 van de Raad van State van 19 november 2021 werd door de Vlaamse overheid slechts op 11 februari 2022 ontvangen en dit na aandringen via het kabinet van de Eerste Minister, eerder wou het kabinet van de federale minister van energie (a contrario met de in het verslag van het Overlegcomité genotuleerde afspraak) dit document niet overmaken.

Ook de afdeling Wetgeving van de Raad van State stelde in haar uiterst kritische advies nr. 70.296/3 in het haar voor advies voorgelegde wetsontwerp een hele reeks bevoegdheidsoverschrijdingen vast en de Raad adviseerde dan ook negatief over dat wetsontwerp. Op een aantal punten werd vervolgens het wetsontwerp door de federale regering geredigeerd, maar op een aantal punten werd het advies van de Raad niet gevolgd.

Het aangepaste ontwerp van wet werd echter, a contrario de notulen van het Overlegcomité van 8 september 2021, niet meer besproken met de gewesten: niet via Enover, niet via een interfederale interkabinettenwerkgroep en ook niet via het Overlegcomité.

De Wet van 23 oktober 2022, zoals door de federale regering ingediend en vervolgens aangenomen door de Kamer van Volksvertegenwoordigers, overtreedt dan ook op verschillende punten nog steeds de bevoegdheidsverdelende regels, wat ook in de parlementaire bespreking naar voren werd gebracht.

C. DE NOODZAAK TOT HET VOEREN VAN EEN PROCEDURE BIJ HET GRONDWETTELIJK HOF TEGEN DE VOORMELDE WET VAN 23 OKTOBER 2022

De hierna opgesomde zaken uit de Wet van 23 oktober 2022 bevatten naar de analyse van de diensten van de Vlaamse overheid een schending van de gewestelijke energiebevoegdheden, te weten:

1. Energiegemeenschappen van burgers

In artikel 19^{quinquies}, §1 van de Elektriciteitswet, zoals wordt toegevoegd door artikel 22 van de Wet van 23 oktober 2022, wordt in het volgende bevoegdheidsvoorbehoud voorzien: “[...] en onverminderd de bevoegdheid van de Gewesten, bedoeld in artikel 6, § 1, VII, eerste lid, a), en tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen [...]”.

Dit voorbehoud kan evenwel niet volstaan, aangezien het enkel wordt ingevoegd in paragraaf 1 en aldus paragraaf 3 onverlet laat. Paragraaf 3 voorziet in een automatische nietigheid van clausules in contracten tussen energiegemeenschappen van burgers en elektriciteitsbedrijven die energiegemeenschappen van burgers verhinderen *“om flexibilitiediensten of elektriciteitsdiensten anders dan de levering te kopen of verkopen en om een contract aan te gaan met een aanbieder van flexibiliteit”*. Nochtans zijn de gewesten op grond van artikel 6, § 1, VII, 1e lid, a) van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (“BWHI”) onder meer bevoegd voor het regelen van de technische flexibiliteit in het kader van congestiebeheer / redispatching met betrekking tot de distributienetten, en in het algemeen voor het reguleren van de elektriciteitsmarkt op distributieniveau (zoals bv. bepalen of en onder welke voorwaarden partijen aangesloten op de distributienetten tot het sluiten van contracten voor flexibilitiediensten kunnen overgaan).

Voorts bepaalt artikel 12, §5, 28° van de Elektriciteitswet, zoals wordt toegevoegd door artikel 11 van de Wet van 23 oktober 2022, dat *“energiegemeenschappen van burgers worden onderworpen aan transparante en niet-discriminerende nettarieven die de kosten weerspiegelen [...]”*

Hierbij dient in herinnering te worden gebracht dat het Vlaamse Gewest sinds het decreet van 2 april 2021¹ in de artikelen 1.1.3, 40°/1/1, 4.8.1, e.v. van het Energiedecreet van 8 mei 2009 reeds een eigen regeling heeft met betrekking tot energiegemeenschappen voor burgers die aangesloten zijn op het distributienet.

2. Actieve afnemers

Het begrip ‘actieve afnemer’, zoals via het artikel 2, 9° van de Wet van 23 oktober 2022 wordt gedefinieerd in artikel 2, 104° van de Elektriciteitswet, is niet beperkt tot actieve afnemers die aangesloten zijn op het transmissienet.

Gelet op het bovenstaande zijn volgende bepalingen problematisch in het licht van de bevoegdheidsverdelende regels:

- In artikel 12, §5, 28° van de Elektriciteitswet, zoals wordt toegevoegd door artikel 11 van de Wet van 23 oktober 2022, wordt bepaald dat actieve afnemers onderworpen worden aan *“transparante en niet-discriminerende nettarieven die de kosten weerspiegelen, waarbij de elektriciteit die in het net wordt geïnjecteerd en de elektriciteit die uit het net wordt verbruikt apart worden verrekend overeenkomstig artikel 18 Verordening (EU) 2019/943, waarbij ervoor wordt gezorgd dat zij op een passende en evenwichtige wijze bijdragen aan het delen van de totale kosten van het systeem”*. De betrokken bepaling viseert alle “nettarieven”, met inbegrip aldus van de distributienettarieven, waardoor er sprake is van een schending van de gewestelijke bevoegdheden inzake distributie(nettarieven) zoals bedoeld in artikel 6, §1, VII, 1^e lid, a) en 2^e lid, d) BWHI.
- In artikel 19^{quater}, §1, 2^e lid, 3° van de Elektriciteitswet, zoals wordt toegevoegd door artikel 21 van de Wet van 23 oktober 2022, wordt voorzien dat actieve afnemers die eigenaar zijn van energieopslagfaciliteiten *“geen dubbele tarieven aangerekend [krijgen], waaronder transmissienettarieven, voor opgeslagen elektriciteit op zijn eigen terrein [...]”*. De betrokken bepaling viseert alle “nettarieven”, met inbegrip aldus van de distributienettarieven, waardoor er sprake is van een schending van de gewestelijke bevoegdheden inzake distributie(nettarieven) zoals bedoeld in artikel 6, §1, VII, 1^e lid, a) en 2^e lid, d) BWHI.

¹ Decreet van 2 april 2021 tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009 tot gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en tot omzetting van richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU, BS 28 mei 2021.

- In artikel 19^{quater}, §1, 2^e lid, 2° van de Elektriciteitswet, zoals wordt toegevoegd door artikel 21 van de Wet van 23 oktober 2022, wordt voorzien dat actieve afnemers die eigenaar zijn van energieopslagfaciliteiten “*het recht hebben om meerdere elektriciteitsdiensten te leveren, indien technisch mogelijk*”. De betrokken bepaling viseert alle actieve afnemers, met inbegrip aldus van bv. huishoudelijke eigenaars van een thuisbatterij die aangesloten zijn op het distributienet, waardoor er sprake is van een schending van de gewestelijke bevoegdheden inzake distributie zoals bedoeld in artikel 6, §1, VII, 1^e lid, a) BWHI.

Hierbij dient in herinnering worden gebracht dat het Vlaamse Gewest sinds het decreet van 2 april 2021 in de artikelen 4.4.2, 7.2.2, en 7.2.3 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 reeds een eigen regeling heeft met betrekking tot actieve afnemers.

3. Opzegvergoedingen leveringscontracten

In artikel 18, § 2/3 van de Elektriciteitswet, zoals wordt aangevuld door artikel 14 van de Wet van 23 oktober 2022, wordt bepaald dat “*leveranciers opzegvergoedingen in rekening [mogen] brengen aan afnemers die geen huishoudelijke afnemer of kmo zijn die vrijwillig een elektriciteitsleveringscontract met een vaste looptijd en een vaste prijs vóór het einde van de looptijd opzeggen, voor zover zulke vergoedingen deel uitmaken van een contract dat de afnemer vrijwillig is aangegaan en zulke vergoedingen duidelijk aan de afnemer worden meegegeed voordat het contract wordt aangegaan.*”

Zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State reeds stelde in haar advies nr. 70.296/3 van 19 november 2021 over het voorontwerp, kan voor dergelijke regeling niet worden gesteund op de federale bevoegdheid inzake consumentenbescherming in de zin van artikel 6, §1, VI, 4^e lid, 2° BWHI (zie §9). De federale bevoegdheid inzake consumentenbescherming dient immers restrictief te worden geïnterpreteerd, aangezien het slechts een uitzondering betreft op de principiële gewestelijke bevoegdheid inzake economie, en het komt eveneens de gewesten toe om kwalitatieve voorwaarden inzake consumentenbescherming te voorzien in de aangelegenheden die onder hun materiële bevoegdheden vallen.²

De betrokken bepaling houdt geen minimumnorm inzake consumentenbescherming in, maar voorziet daarentegen expliciet in een recht voor leveranciers die de bescherming van de eindafnemer beperkt (én dan nog expliciet strijdig is met artikel 4.4.1 van het Energiedecreet van 8 mei 2009³). Daarvoor kan de federale bevoegdheid inzake consumentenbescherming evenwel geen grondslag bieden.⁴

Gelet op het bovenstaande dient te worden besloten dat de betrokken bepaling een schending uitmaakt van de gewestelijke energiebevoegdheden in de zin van artikel 6, §1, VII, 1^e lid BWHI (en in het bijzonder de gewestelijke bevoegdheid inzake distributie).

4. Recht om flexibiliteit te valoriseren

² Cf. Adv.RvS nr. 70/059/1/V van 31 augustus 2021, §3.

³ Artikel 4.4.1 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 bepaalt o.a. dat iedere afnemer, dus zowel huishoudelijke als niet-huishoudelijke afnemers, het recht heeft om, individueel of collectief, zonder discriminatie ten aanzien van moeite en tijd, kosteloos van leverancier te veranderen.

⁴ Cf. de parlementaire voorbereiding bij de BWHI die het begrip ‘de bescherming van de gebruiker’ omschrijft als “*de minimanormen bedoeld inzake veiligheid en kwaliteit van producten en diensten*” en “*het geheel van normen [dat] (...) met het oog op de bescherming van de belangen van de gebruiker, regels vastlegt met betrekking tot de veiligheid en kwaliteit van producten en diensten*” (Parl.St. Kamer 1988-89, nr. 516/1, 10; Parl.St. Kamer 1988-89, nr. 516/6, 127).

Artikel 19bis, §1 van de Elektriciteitswet, zoals wordt vervangen door artikel 18 van de Wet van 23 oktober 2022, verschaft alle eindafnemers – dus niet enkel deze die aangesloten zijn op het transmissienet – het recht om zijn flexibiliteit te valoriseren en hiervoor een beroep te doen op zijn leverancier of een aanbieder van flexibiliteitsdiensten van zijn keuze.

Voor zover er aldus rechten worden verschaft aan eindafnemers die aangesloten zijn op het distributienet, is er sprake van een schending van de van de gewestelijke bevoegdheden inzake distributie zoals bedoeld in artikel 6, §1, VII, 1^e lid, a) BWHI. Voorts dient er opnieuw aan te worden herinnerd dat de gewesten bevoegd zijn voor de technische flexibiliteit in het kader van congestiebeheer / redispatching met betrekking tot de distributienetten.

5. Criterium inzake hernieuwbare energie i.k.v. productie- en opslagvergunning

Artikel 4, §2, 3° van de Elektriciteitswet, zoals deels wordt vervangen door artikel 3 van de Wet van 23 oktober 2022, voorziet in volgend toekenningscriterium voor de productie- en opslagvergunning: *“de bijdrage van de installatie bedoeld in paragraaf 1 aan de verwezenlijking van de algemene doelstelling van de Unie, die streeft naar een aandeel van ten minste 32 % van de energie uit hernieuwbare bronnen in het bruto eindverbruik van Energie van de Unie in 2030, bedoeld in artikel 3, lid 1, van Richtlijn (EU) 2018/2001 van het Europees Parlement en de Raad”*.

De federale bevoegdheid inzake productie en de grote infrastructuur voor de stockering (artikel 6, §1, VII, 2^e lid, c) BWHI) kan uiteraard geen grondslag bieden om vergunningscriteria te bepalen die exclusief betrekking hebben op een gewestelijke aangelegenheid, met name deze inzake hernieuwbare energie (artikel 6, §1, VII, 1^e lid, f) BWHI).

6. Begrip “ondersteunende dienst” en “niet-frequentiegerelateerde ondersteunende dienst”

In artikel 2 van de Elektriciteitswet worden bij artikel 2 van de Wet van 23 oktober 2022 volgende definities toegevoegd:

- 45°: “ondersteunende dienst”: een dienst die nodig is voor de exploitatie van een transmissie- of distributiesysteem, met inbegrip van balanceringsdiensten en niet-frequentiegerelateerde ondersteunende diensten, maar uitgezonderd congestiebeheer;”
- 114° “niet-frequentiegerelateerde ondersteunende dienst”: een dienst die wordt gebruikt door een transmissie- of distributiesysteembeheerder voor spanningsregeling in stationaire toestand, snelle blindstroominjecties, inertie voor plaatselijke netstabiliteit, kortsluitstroom, blackstartmogelijkheden en inzetbaarheid in eilandbedrijf;

Er kan niet worden ingezien waarom beide definities in het kader van de Elektriciteitswet ondersteunende diensten ten voordele van (de beheerders van) de distributienetten zouden moeten omvatten. Ondersteunende diensten die worden geleverd aan een distributienetbeheerder behoren immers integraal tot de gewestelijke bevoegdheid inzake distributie van energie in de zin van artikel 6, §1, VII, 1^e lid, a) BWHI.

De voormelde Wet van 23 oktober 2022 werd inmiddels op 26 oktober 2022 bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Dit houdt in dat er een beroep bij het Grondwettelijk Hof open staat tot en met 26 april 2023.

Zoals hoger geschetst betreft de federale wetgever op een aantal punten duidelijk de bevoegdheid van de gewesten met betrekking tot het energiebeleid, en bevat de Wet van 23 oktober 2022 zelfs bepalingen die expliciet tegenstrijdig zijn met bestaande gewestelijke regelgeving. Het is dan ook dienstig dat de Vlaamse Regering in het kader van de rechtszekerheid en de bescherming van de gewestelijke bevoegdheden beslist om bij het Grondwettelijk Hof een beroep tot nietigverklaring van de geviseerde bepalingen uit de Wet van 23 oktober 2022 in te dienen.

Om die redenen wordt de Vlaamse minister, bevoegd voor de energie, thans gemachtigd om namens de Vlaamse Regering het verzoekschrift tot nietigverklaring te ondertekenen en bij het Grondwettelijk Hof het geding te voeren. Ter verdediging van de belangen van het Vlaamse Gewest in deze zaak wordt daarom voorgesteld om haar te laten bijstaan door mr. **FREDERIK VANDENDRIESSCHE**, kantoorhoudende te Loksumstraat 25, 1000 Brussel, en hem als in deze zaak als de raadsman van de Vlaamse Regering aan te stellen. Mr. F. Vandendriessche is als advocaat-vennoot aangesloten bij het advocatenkantoor *Stibbe* en is reeds vele jaren actief als advocaat en auteur van rechtsleer in de rechtstak van het energierecht. Professor dr. F. Vandendriessche doceert eveneens het vak energierecht aan de UGent. Hij beschikt dan ook over de nodige kennis en specialisatie omtrent dit thema.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Conform artikel 43, §3, 5° van het Besluit Vlaamse Codex Overheidsfinanciën van 17 mei 2019 moeten beslissingen van de Vlaamse Regering tot indiening van een beroep tot vernietiging bij het Grondwettelijk Hof niet voor advies worden voorgelegd aan de Inspectie van Financiën.

B. ESR-TOETS

Het ontwerp van beslissing heeft geen impact op de ESR.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Het ontwerp van beslissing heeft geen impact op het personeel van de Vlaamse overheid.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Het ontwerp van beslissing heeft geen rechtstreekse impact op het personeel, de werkingsuitgaven of de investeringen en schulden van de lokale besturen.

4. VERDER TRAJECT

Namens de Vlaamse Regering wordt een raadsman aangesteld en wordt een beroep tot nietigverklaring bij het Grondwettelijk Hof ingesteld tegen de geviseerde bepalingen uit de Wet van 23 oktober 2022.

Indien de federale overheid de Elektriciteitswet alsnog tijdig zou aanpassen zodat voormelde bevoegdheidsoverschrijdingen worden weggewerkt, kan het beroep bij het Grondwettelijk Hof echter worden ingetrokken.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1. een beroep tot vernietiging in te stellen bij het Grondwettelijk Hof tegen artikel 2, artikel 3, artikel 11, artikel 14, artikel 18, artikel 21 en artikel 22 van de Wet van 23 oktober 2022 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en tot omzetting van de Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van Richtlijn 2012/27/EU;
2. de Vlaamse minister, bevoegd voor de energie, te machtigen namens de Vlaamse Regering het verzoekschrift te ondertekenen en het geding te voeren, en daarvoor als raadsman mr. Frederik Vandendriessche aan te stellen.
3. dat als de federale overheid een wetsaanpassing doorvoert die aan de bevoegdheidsrechtelijke bezwaren van de Vlaamse Regering tegemoetkomt, de procedure tegen de voormelde Wet van 23 oktober 2022 kan worden ingetrokken op het moment dat wat die Wet betreft de wetsaanpassing is bekrachtigd, afgekondigd en in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt.

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR